

ORADEA-MARE (NAGYVÁRAD)
Dumineca 28 Decemb. st. v.
9 Ianuarie st. n.

Va esi joi'a și duminică'a.
Redacțiunea în
Közép-utca nr. 395.

Nr. 100. ANUL XVI.
1880.

Pretul pe unu anu 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de anu 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$
de anu 2 fl. 70 cr.
Pentru Românii a 2 galbeni.

Aventuri literare.

(Urmare.)

Atât în mitologi'a vechia, cât și în a noastră, poporul nu idealizează totdeauna, unele fenomene seu puteri din natura. Așa aflăm la cei vechi Sorele și Lun'a (Helios și Selene Sol et Luna) ocurând cu numele neschimbate în povesti. Totu asemenea și în poveștile noastre. Cu toate acestea li se dau toate atributele și calitățile personale. Va să zică se personifica chiar și numele realu și neschimbatu și se investesc cu toate prerogativele personale. Nu-i acést'a o proba de cea mai adâncă putere morala a lui? El scie obiectele adorațiunii sale, se le înalță, se le deifică, ier nu se le dobitocésca, dupa cum pretinde mintosul nostru mitologu!

Deosebitu curioase sânt ideile recensentului despre *Somnu*. Dênsul din cuvântu în cuvântu susține că *Somnul* „are influința numai asupra ômenilor“, prin urmare, dupa dênsul, este falsa aplicarea ce se face în *Negriada*, unde *Somnul*, la rugarea *Cosinzianei*, adorme pe *Baba Dochia* și pe *Ventôse*. Va să zică, dl *Marienescu* face ingenios'a descoperire, că numai ômenii dormu. Cât se va superă *Darwin*, că el n'a observatu acést'a pân'acum!

Dar noi abstragemu dela monstruositatea ideii și ne marginimu la cestiunea noastră. Recensentul areta aici o dubla neînțelegere. Ântâiu, nu scie distinge între elemente și fenomene: *Sore*, *Luna*, *luciferi*, *aeru*, *vântu*, *mare*, *riu*, *lumina*, *fulgeru* s. a. așa dupa cum existu și se arêta ele în natura, și între personificarea lor. A două, marginesce puterea somnului numai la ômeni, o ideia acést'a totu atât de fericita ca și *lungimea* pământului!

Adeveratu, a dice în sensu *realu*, că *Somnul* a adormitu vântul, marea, riurile s. a. ar fi absurd, de și se dice adese ori și forțe bine în sensu *figuratu*: vântul, marea, riul dorme. Dar când aceste elemente seu fenomene se personifica; când unul se numesce *Joe*, altul *Junone*, altul *Neptun*, *Ventôse*, *Cosinziana*, *Fetufrosu* s. a. atunci aceste persoane, aceste deități, se închipuescu supuse *Somnului* ca și celelalte animale.

Recensentul are chiar și tristul curagiu a susține, că așa ar fi cum dice dênsul, și „dupa închipuirea din alte mitologii“, dar fără să ne spuna, cari aru fi acele minunate mitologii.

Recensentul n'avea decât să cetesca în *Iliada*, nu mai departe făr' la cântul II v. 1—2, care suna

Toti diei si ostasii pe care Iuptatorii
Dormiau întréga nôptea.

și vedea că nu numai noi pecatosii, dar și deii se bucura de darul somnului.

Recensentul dice mai încolo din cuvântu în cuvântu: „Pe *Ventôse* numai o deitate de natur'a lor le-ar puté învinge, pe *Boreas*, vântul de mēdiadi, cum numimu adi *Borea*, care are putere de adôrme prin caldur'a lui, pentru ce nu a cercatu *Cosinziana* ajutoru la *Borea*?“

Și acestu pasagiu este scrisu în unu stilu gramaticalmente nențelesu.

Mi se pare înse, că recensentul ar fi voitu să dice, că în locu de *Somnu* *Cosinziana* să fia chiamatu pe *Borea* ca să adôrma pe *Baba-Dochia* și pe *Ventôse*, căci el are prin caldur'a lui puterea d'a adormi. Va să zică, rigorosul mitologu, ierasi restôrna terri'a și dă chiar și *Venturilor* putere de a adormi. Danciu care se pusese la vântu să môra i-ar puté spune mitologului mai bine de puterea adormitóre a vântului.

Recensentul uita, că *Boreas* seu *Borea* ca vântu pronunțiatu și puternicu nu este cunoscutu poporului, căci el sub *bóre* înțelege o adiare lina, și *Borca* de masculinu, cum face recensentul, nici nu existe și nici n'ar puté existe decât de genul femininu. Prin urmare ar fi fost absurdu a pune *borea* în lupta cu *Ventôsele*. Eră nu numai neverosimilu ca blând'a *bore* să învinga pe turbatele *Ventôse*, eră cu totul necređutu. Existe înse și unu altu motivu multu mai gravu. *Venturile* în lupt'a lor contra ômenilor nu se aplica nici odata unul contra altuia, fără dispunu de ele seu o personificațiune a lor colectiva cum este *Eolu* în mitologi'a vechia, numitu la *Omeru* împarțitorul seu guvernatoru *venturilor*, seu vre-o alta deitate. Mai târziu, cătra capetul recenziunei, recensentul uitându, se vede, că-mi recomandase *Borea*, vine și-mi recomandă *Crivetiul*. Lips'a de sistema, disordinea și întunerecul, ideilor în care și-a îmbracatu recenziunea, l'au adusu, cum amu vedutu și mai sus, la atâtea contradiceri în același articolu.

V.

Ar rămâne necompletu acestu studiu, deca nu amu vorbi mai de aprôpe despre un'a din cele mai însemnate creațiuni ale mitologiei noastre. Înțelegu pe *Ileana Cosinziana*.

Dl *Marienescu* dupa ce dice, că *Ileana Cosinziana* este personificațiunea *lunei*, nici acum precum nici alta data în toate descoperirile sale, nu ne preciséza caracterul *Cosinzianei*. În recenziunea sa se marginesee numai la negațiuni. *Cosinziana*, dice dênsul, nu pôte fi din'a cântărei, prin urmare nu pôte fi invocata de vr'unu poetu; nu pôte fi și nu se pôte considera nici

eroina: dreptu aceea nu pôte alungá *Ventósele*, și eroii nu potú s'o chiamo în ajutoriu; nu se pôte suí în ceru, nu pôte ámblá pe calea laptelui, nu pôte cobori în iadu s. a.

Trebuia recensentul tóte aceste sê le justifice, pentru că simpl'a afirmare, că așa ar fi și „dupa alte mitologii“, nu pôte sê ametésca nici chiar pe unu *abderitu*. Trebuia sê ne spuna, ce pôte face Cosinziana, ce calități, ce caracteru, ce rolu pôte sê aiba ea dupa mitologi'a noastră? Cine altul erá mai îndatoratu a face acést'a decât densusul, care se ocupa *teribilu* cu mitologia și vine a face și pe recensentul unei epopeie. Dar densusul s'a mulțamitu cu rolul fórté ușoru al Neagai din poveste.

Sê vedemu acum óre așa este și în alte mitologie caracterul, calitățile deității de luna: între acesce „alte mitologii“, recensentul înțelege mitologi'a clasica greco-romana. Fiindu că în descoperirile sale dl Marienescu se provóca mai numai la acésta mitologia, trebue sê presupunemu, că a studiat'o și cum o înțelege densusul, acést'a pentru mine este aprópe unu misteru, căci, precum vom vedé îndata, în vechi'a mitologia stă chiar contrarul dela ce susține densusul.

Dl Marienescu díce, că đin'a lunei nu pôte fi și a cântărei. Din contra în mitologi'a vechia aflămu, că Diana, đin'a lunei, erá considerata și ca đin'a primăverei, a plăcerei, desfetei și a cântărei. Pe cup'a lui Sosias ține *lin'a* în mâna și este urmata d'o cerbóica.*) Ea are atributul de Hymnia va sê đica *cantaretia*.** Diana ca „cea mai frumoasă“ *Καλληστν*, cum are epitetul este totu odata și đin'a frumsetii, dar în altu sensu de cât Vinerea; este đin'a tineretii și a cândórei.***

Dupa parerea recensentului, ea nu pôte fi eroina, ucigátore și ajutatóre eroilor. Din contra tocmái acesce sânt calitățile ei cele mai înnalte: ea are arcu de auru, pasiunea ei este vênatul, ea este đin'a ferelor și între multe alte atribute are și atributul de ucigátore de fiere. a) Ea este cu preferinția đin'a padurilor și pentru aceea se numiá Padureana (Nemorensis). Templele ei erau în paduri și avea anumite paduri consacrate. b)

Nu me potú reținé a nu reproduce cel pușin urmatorul imnu al lui Ómer

La Diana.

Pe Diana cu arcu d'auru, o cantu, cea sgomotósa,
Fecióra care-i place la cerbi a sagetá,
Soru gemena cu Apolo ce pórta spada d'auru;
Pe munti umbrosi, pe piscuri batute d'ale vânturi.
Petrece cu vântul tragéndu din arcu-i d'auru,
Si cand ea sagetéza cutremura-se muntii;
Padurile umbróse resuna tóte 'n giuru
De ragetul de fiere, pamentul se 'nfióra
Si marea cea pescósa, iér ea multu animósa
Alérga 'ncóce 'ncolo necând mereu la fiere.
Cand apoi Sagetar'a venandu s'a saturatu,
Simtirea desfetandu-si, atunci descórda arcu
Si merge la palatul iubitelui fratínu
La Jebul Apoline, la Delfi avutu poporu,
Se 'ntinda dulcea hora cu Muse si cu Gratii.
Aici apoi si-aterna si arcu si sagete,
Si dalh'a ei faptura frumosu impaunata
Se pune 'n fruntea horei, iér dinele 'ncependu
Isi canta pe Latona usióra de picioru,

* Pausania 8, 5; 8, 13, 1.

** E. Braun, „Arthemis Hymnia“, Roma 1842.

*** Odis. 6, 151—2, 4, 122; 17, 37. Euripid. Hippol. 64, 70. Ifig. 1464 si 1544. Esch. Agam. 135. Sofocl. Cl. 1239.

a) Ómer Il. 5, 51—54; 16, 183; 21, 470—1, 480. Odis. 11, 198—9. Calimachu Imnul la Diana.

b) Liv. 27, 4. Virg. Eu. 7, 746. Hor. od. lib. I 21, 6.

Câci i-a nascutu si 'n minte si 'n fapte cei mai mari.

Traiti fiii lui Joe si-a candidéi Latone!

Iér eu de voi si canturi nici cand nu mi-oiu uitá.

Ca đina resboitóre, afara de cântecul de resboiu *Peau*, ce se cânta și lui Apoline și ei, ea mai avea unu anume cântecu de resboiu ce se cântá numai în onórea ei.*

Ea are putere și asupra vânturilor, căci se scie că a opritu flot'a grecésca în Aulida. Calimachu relevéza cu deosebire acésta putere a Diane. Ea este conducátoreá pe căile cele grele și are anume epitetul de „conducetóre“** ca una dintre cele 12 deități principale, mergea și ea la adunarea đeilor pe calea laptelui. Ea nu numai a condusu la iadu pe Cerere, când acésa-si cautá fét'a, dar ca đin'a farmecelor se cugetá ca locuindu în iadu.

Sê vedemu acum ce este Cosinziana în poveștile noastre.

Unul din cele mai dese și mai frumoșe epitete ale Cosinziane este: „din cosit'a flórea-i cânta, nóue imperati asculta“.*** Despre fetele cari cânta frumosu se díce: cânta ca Ileana Cosinziana, séu: n'o întrece nici Ileana Cosinziana. Va sê đica ea este și la noi đin'a cântărei. Ea este đin'a jocului, căci nime nu jóca atât de frumosu ca ea^c. a)

(Finea va urmá.)

Ar. Densusianu.

Amicul adevérului.

— *Novela englesa.* —

(Fine.)

VII.

Recompens'a.

De ce se temú Viliam, nu scapá.

La unu semnu al medicului, numai decât se ivira doi servitori, cari il apucara și-l urcara cu sil'a în o trasura.

Trasur'a porni și peste câteva minute se opri inaintea unui edificiu posomoritu.

Viliam il cunoscea bine și se cutremurá. Erá institutul nebunilor. A fi dusu cu minte deplina în cas'a nebunilor! Grozavu!

Întrodusu acolo, el fu condusu la medicul institutului, care il esaminá din cressetu pâna jos și i adresá felurite întrebări.

Viliam erá confusu și deviniá din ce în ce mai tulburatu, încât medicul institutului prindea a crede, că în adevéru are de a face cu unu nebunu.

Tocmái voiá sê dispuna, ca Viliam sê fia condusu în o cella separata, când aparú James, și începú:

— Dle medicu, tinerul acesta nu e nebunu. Ve assiguru eu. Purtarea lui este numai rezultatul unui remașagu.

Toti se 'ntórsera cu mirare cătra James, carele povestí apoi pe scurtu tóta istori'a.

Bucuri'a matuséi, că Viliam nu-i nebunu. Ea il și iertá, și esoperá iertarea tuturor celor ofensati.

Viliam fu primiu ierasi în cas'a unchiului seu, isi reocupá locul în negustoria, ma și logodnic'a se 'mpacá cu el, căci toti díceau:

— El este unu omu de omenia.

P. H. C.

* Poll. 1, 38, 4, 53. Ath. p. 619. B.

** Schol. la Teocs. 2, 12. Paul p. 104. Jar. Diana enim viarum pu'abaturdea. Calim. Hymn. in Dianam. Paus. 8, 37, 1, 2.

*** Th. M. Arsene, Basme ed. II p. 5.

a) Fundescu, Basme, p. 100.

S A L O N U :

Calendarul săptămânei.

Din'a sept.	st. v.	st. n.	Numele sântilor și serbatorile.	Sorele resare	Sorele apune
Dumineca	28	9	20 mii de Martiri.	7 48	4 12
Luni	29	10	Pruncii ucisi de Irod	7 47	4 13
Marti	30	11	S. Mar. Anisia.	7 46	4 14
Mercuri	31	12	Cuv. Melania Rom.	7 45	4 15
Joi	1	13	Taiar. impr. si S. V.	7 44	4 16
Vineri	2	14	Pr. Silvestru.	7 43	4 17
Sâmbeta	3	15	Pror. Malachia.	7 42	4 18

Sér'a de Craciunu.

Sórele betránu mai arunca printre neguri o cautatura trista dela marginea orizontului, ca și când i-ar plăcé a mai așteptá puçin, ca să veda ce întâmplare îmbucurătoare póte fi aceea, ce o aștepta cu sete tóta fiint'a peste care numai domnesce lumina lui; dar legea, cárei e supusu, nu-l lasa să mai aștepte, el cautata se mérga. Se întuneca cu încetul și o linisce domnesce întregu împregiurul, o linisce asemenea aceleia când publicul din teatru aștepta cu sete reprezentațiunea vreunei scene renumite, seu asemenea alinării vânturilor când e în vedere erumperea unei furtuni grele; așa, căci linisceea acésta încurând să fi întrerupta prin cântările de marire, și șóptele de bucuria a unui popor, prin colindele românesci.

Néu'a cade în fulgi desi, pare că ar voi a frânge velul negru al nopții și în onórea marilor serbatori s'ar încerca a formá unu velu albu, ce să lumineze calea colindatorilor, și să infréneze pecatele ce se ascundu sub negrul acopereméntu al nopții. Apoi cum vedi, când ceriul e seninu, că se aprinde pe róndu câte o stea, așa începe a lucí în tóta cas'a câte-o zare de lumina de céra, ori de séu, ier în colibele saracilor orescurile de fagu aprinse pe vetr'a focului, pâna ce în urma întregu satul albitu de nea, pare a fi unu câmpu albu semenatu cu stele.

De odata dintr'unu capetu de satu resuna cântecul gingasiu al unui copilu, acompaniatu de unu choru întregu, ce pare asemenea hymnului cerescu: „Marire într'u cei de sus!” întonatu odinioára de ángerul Domnului peste plaiurile Vifleimului.

Teranului de pe la noi nu-i place, déca în sér'a de Craciunu intra d'ântaiu în cas'a lui vre-o copila ori femeia straina, cređéndu că aceea i aduce nefericire, asemenea la anul nou, la Pasci și alte zile mari; se bucura, déca cel d'ântaiu, care i poftesce binetie, este copilu ori barbatu, și dice că acest'a é semnu bunu.

Dupa ce s'a facutu începutul, întregu satul e în mișcare; câte-o ceta de copii alérge dela o casa la alta, unde urmariu de latratul cânilor din curte, colinda cu bucuria la ferestile fia-câruiua, neuitându nici de cel mai suracu, i facu și aceluia placerea, căci și lui i s'a nascutu Mântuitoriul.

Pe cale o betránu îmbrodobita bine în vestminte de iérna se îndrepta cătra casa, murmurându rugaciuni seu cântări sánte; în launtrul casilor copii mai mici alérge la ferésta se asculte, că ore departe sânt colindatorii, și miréba de parinti că sosi-vor încurând și la ei, căci micuti dorescu a învetá colinde. O mama betránu aduna nepotii sei pe lângá sine la vétra, și le povestesc istoria nascerei lui Isus, ei asculta în linisce, gândirea lor sbóra la inocentul născutu îmbracatu în sdrențe, ier rugaciunea lor se nalta la Dum-

neđu; tatal familiei glumesc la mésa cu fiii sei mai mari; póte câte-o mama simțitoare vérsa lacrimi amare pentru fiul seu doritu, ce plânge între straini, lacrimel lor se unescu în paméntu, suspinele în ceriu și ei totusi remánu indepartati.

Ferbe întregu giurul de cântări de marire; néu'a totu cade, și vântul iernei sufla șuerându pe sub streșini, ti-se pare că néu'a alba vestescé inocentia Mântuitoriului, ier vântul de iérna ne spune marirea lui.

Dupa ce au trecutu câteva cete de copii colindatori, urméza musicantii satului, țigani cu întreg'a familia lor; unii cu cetere, alții cu flaute, copii cu straitie mari pe spate, unde-si punu colaceii, merele și nucile, ce le capeta pentru colindatu; ier femeile purtându și câte-unu ulcióru în mâna, unde ele aduna vinarsul, ce din modestia nu vreu să-l beie în casa, și în fine ori îl sorbescu pe cale, ori umpléndu-se ulcióru, îl dau barbaților, cari dupa ce s'au îmbetatu, le facu și onórea de a-le sparge ulciórele góle de capu.

Cătra miediu nopții se aduna feciorii mai bravi din satu, și mergu de-a colindá dragutiile lor, fetele cele mai frumoșe și avute; ei inse dupa ce au colindatu, întrându în casa, unde-i primesce câte o față tinera vesela, sânt împartașiti în onóre mai mare decât ceialalti, întârđia mai multu, fiindu că nu au de colindatu numai familiile mai alese, sânt chiamati la mésa, unde între beuturi glumescu și cânta cu tatalu familiei; mam'a betránu se uita la ei câte-odata cu cód'a ochiului dela vétra, aréta semnu de displacu.

— Pe vremea mea, — gândescé ea, — erau feciorii mai de tréba, și nu aru fi fost nici unu așa de cutezatoru de a spune în față, cumca Mariuța e frumoșá și cumca lui i place de ea; cum se schimba și vremile și ómenii!

Ea se uita apoi cu ingrigire dupa nepotii sei mici, vóndu să-i chiami la sine déca sânt pe lângá mésa, ca să nu asculte și apoi să fia și ei așa de obraznici déca vor fi mari, inse copilasii dormu ferice, dormu și viséza de inocentia și marire, famili'a întreaga isi petrece vóioșá între colinde și cânturi.

Așa serbéza románu nascerea Domnului în nóptea de Craciunu; serbatórea isi întinde puterea sa alinătoare în timpu binevenitu, în mijlocul calamităților, atunci când teranul se uita cu frica la brazd'a, ce-i acopere seméntia, ce póte să-o nimicéscá seu să i-o redeie în abundantia, atunci când el are mai mare necesitate de distragere și mângaiere; căci cei mai mari de pe paméntu nu vreu a scí, cât de greu geme sermanul teranu apesatu, el se róga și se plânge ceriului, care-l ușoreza și-l mângaiua.

Unu hymnu divinu este acum natur'a, în care rugaciunile și șóptele pie ale fia-câruiua sânt sonori, unu hymnu, care e compusu de puteri supreme și menitu ca să laude cu ángerii ceriului marirea celui Eternu.

Teodor Bota.

Aduarea damelor române din Abrudu pentru irfintiarea unei școle de fete române.

— La 14/26 decembre. —

Procesu verbalu.

Presint: dómnele: A. Gallu, E. Adamovicu, Iosefa Ciura, A. Filipu, I. Balosu, A. Ivascu, R. Popu, F. Cumanu, I. Draia, A. Tobiașu, I. Vasiliu, M. Balta, M. Fizeșanu, A. Adamovicu, M. Morariu, A. Teleguti, A. Feru, M. Ghionca, E. Chisia, M. Danu, I. Ghioma, E. Șerbanu, A. Anca, S. Bisa, M. Bisa, M. Tuhtiu, M. Letierna, A. Boer, I. Rusu, E. Cióra, M. Marcu, M. Oprisia și domnișórele: O. Adamovicu, R. Rackóvi, N. Popu, I. Filipu, E. Draia, E. Balta, M. Macaveiu, I. Adamovicu, F. Devianu, N. Almasanu.

I.

Dómn'a A. Gallu deschide adunarea prin o cuvântare solemnă accentuându necesitatea imperativa de a se înființa în Abrudu o școlă româna pentru crescerea fetițiilor române, rîga pe damele coadunate ca sî consulte cestiunea înființării unei Reuniuni a femeilor române din Abrudu și Abrudusatu, cu scopul de a conlucra din tôte puterile pentru înființarea unei școle române, pentru crescerea fetițiilor, totu odata presentéza și unu proiectu de statute.

Adunarea primesce cu bucuria acesta inițiativa.

II.

Adunarea procede la constituirea ei interimala

De președenta se alege dómn'a protopopésa Anna Gallu, iér de secretara dómn'a preotésa Elena Adamovicu.

III.

La ordinea adunării se pune desbaterea despre înființarea unei reuniuni cu scopul de a institui o școlă româna în Abrudu pentru crescerea fetițiilor române

Adunarea cu votu unanimu decide înființarea reuniunii cu scopul de a institui o școlă pentru crescerea fetițiilor române din Abrudu și Abrudusatu.

IV.

La ordinea adunării se pune spre desbatere proiectul „Statutele reuniunii femeilor române din Abrudu și Abrudusatu, pentru înființarea unei școle de fetiție române de confesiunea gr. or. în Abrudu, sub scutul legii „Statutul organicu al bisericei ortodoxe române din Transilvania și Ungaria“ constatoriu din 12 ș.

Acestu proiectu de statute dupa puține modificări se primesce cu unanimitate din partea adunării generale și se decide a se subșterne la locul mai înaltu pentru aprobare.

V.

Urméza constituirea reuniunii; alegându-si o președenta, unu comitetu de 12 membre o cassieritía și o secretara.

Ca președenta a comitetului se alege dómn'a Ana Gallu, de secretara dómn'a E. Adamovicu iér de membre în comitetu: dómnelle: Ana Filipu, Ana Ivascu, Ioana Balosu, Rozalia Popp, Iosefa Ciura, Amalia Tobiașu, Ludmila Draia, Francisca Cumanu, Iuliana Vasu, Maria Fizeșanu, Maria Ghioma, Elisabeta Ciura, și Margareta Balta ca cassieritía.

Președint'a adunării apelându la zelul damelor române, pentru de a pune bas'a unui fondu la acesta școlă, s'a coadunatu următoarele oferte:

1) Din partea femeilor române din Abrudu banii încursi prin staruint'a tinerimei române din Abrudu dela petrecerile teatrale din anii trecuti aflatori sub îngirirea dómnnei Rozalia Popu 100 fl.

2) Din cass'a femeilor române numita St. Maria din Abrudusatu la staruint'a dómnnei protopopese Ana Gallu 100 fl.

3) Dela dómnelle Ana Gallu protopopésa 15 fl., Ana Gallu 4 fl., Ionitía Gallu 4 fl., Ana Filipu membra 10 fl., Elena Adamovicu secretara 10 l., Ana Ivascu membra 10 fl., Ioana Balosu membra 10 fl., Rozalia Popu membra 10 fl., Iosefa Ciura membra 10 fl., Amalia Tobiașu membra 10 fl., Ludmila Draia membra 10 fl., Margareta Balta cassieritía 10 fl., Maria Fizeșanu membra 10 fl., Maria Ghioma membra 10 fl., Iulia Vasu membra 10 fl., Maria Morariu 10 fl., Francisca Cumanu membra 1 fl., Elisabeta Ciura membra 1 fl., Maria Danu 1 fl., Ana Telegutiu 1 fl., Maria Tuhutiu 1 fl., Maria Leterna 1 fl., Amalia Bisa 1 fl., Iulia Rusu 1

fl., Ana Ama 1 fl., Eva Chisía 1 fl., Ana Fieru 1 fl., Maria Oprisía 1 fl., Maria Marcu 1 fl., Sofia Bisa 1 fl., Evuța Șerbanu 2 fl., Rafila Ghioma 1 fl., Ditria Ghioma 1 fl., Mali Boeriu 1 fl., Ana Adamovicu 1 fl., Francisca Deveanu 1 fl., Olimpiada Adamovicu 1 fl. Sum'a 384 fl.

VI.

Ne mai fiindu alte obiecte de pertractatu președint'a mulțamesce adunării pentru nobil'a-i spriginire, dupa care protocolul cetindu-se, se autentica și adunarea se declara încheiata.

D. U. S.

<i>Ana Gallu</i> presidinta.		<i>Elena Adamovicu</i> secretara.	
Ana Filip	membra	Ioana Balosu	membra
Iosefa Ciura	»	Amalia Tobiașu	»
Ana Ivascu	»	Rozalia Popu	»
Ludmila Draia	»	Francisca Cumanu	»
Iulia Vasu	»	Maria Fizeșanu	»
Maria Ghioma	»	Elisabeta Ciura	»
Margareta Balta	cassieritía.		

La finea anului

mulțamimu tuturor colaboratorilor nostri, precum și onorab. publicu, cari ni-au datu concursul spiritualu și materialu la susținerea acestei foi, în cât ea are deja unu trecutu de șese-spre-șeece ani.

Conform acestui spriginu amu tinsu sî dămu publicului nostru totdeuna ce amu avutu mai bunu la dispozițiune; acestu spriginu va fi și în viitoru regulatorul nostru, totul depinde dara numai dela onorab. nostru publicu.

Ceea ce anunțamu înca de acuma, este, că vom intră în anul viitoru cu unu numeru mai mare de colaboratori, căci mai multe condeie destere s'au angajat a ilustra paginile foi noastre, precum cetitorii nostri vor avé ocașiune a se convinge la timpul seu.

Rogămu pe onorab. nostri abonanti a-si rennoi de timpuriu abonamintele, ca astfel sî nu se întrerumpa espedarea foi.

Cei ce nu voiescu sî mai aiba foi'a noastră, sînt rugati a ne innapoiá nrl viitoru.

Cei ce vor tiné foi'a, și în septemân'a viitoare nu ni vor tramite pretiu de prenumerațiune, vor primi dela noi bilete de rambursa poștala, — căci pe creditu nu putemu espedá foi'a nimenuia.

Cu asta ocașiune oferimu pentru abonantii „Familiei“ următoarele favoruri estraordinare: Din scrierile redactorului acestei foi potu sî-si comande cu pretiuri fôrte reduse aceste: „Ranele Națiunii“ romanu în 3 tomuri, în locu de 3 fl. — 90 cr. „Selavul Amоруlui“ romanu în 3 tomuri, în locu de 3 fl. — 1 fl. „Novele“, trei tomuri, tomul primu și al doile, în locu de cu câte 1 fl. — cu câte 40 cr.; tomul al treile, în locu de 1 fl. — 25 cr. „Poesii“, în locu de 1 fl. — 50 cr. „Mirésa pentru mirésa“, comedia în 3 acte, în locu de 1 fl. — 20 cr. Asemene se ofere: „De unde nu este rentórcere“, romanu de Adrian Gabrielly, tradusu de Titu Budu, în locu de 1 fl. — 20 cr. Dintre tablouri, mai avemu portretul dlui Ion Bratianu, carele se póte capetá în locu de 1 fl. — cu 20 cr. Colectantii cari aduna 5 abonanti, capeta unu esemplaru, al șesele, gratuitu.

Din caus'a serbatorilor Craciunului nu puturamu scóte de asta-data decât o jumetate de cóla; cealalta jumetate se va alaturá la nr. viitoru, joi, în care va aparé și ilustrațiunea ce trebuia sî iésa în nr. presinte. La acestu numeru se aclude cuprinsul anualu.

Proprietaru, redactoru respundiatoru și editoru: IOSIF VULCANU.

Cu tipariul lui Eugeniu Hollósy in Oradea-mare. 1880. Strad'a principala nr. 274.

